

อาทิตยที่ 1 เทศกาลมหาพรต

ข่าวดี มธ 4:1-11

¹เวลานั้น พระจิตเจ้าทรงนำพระเยซูเจ้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อให้ปีศาจมาผจญพระองค์ ²เมื่อทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ทรงหิว ³ปีศาจผู้ผจญจึงเข้ามาใกล้ ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปังเถิด” ⁴แต่พระองค์ตรัสตอบว่า “มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” ⁵ต่อจากนั้น ปีศาจอุ้มพระองค์ไปยังนครศักดิ์สิทธิ์ วางพระองค์ลงที่ยอดพระวิหาร แล้วทูลว่า ⁶“ถ้าท่านเป็นบุตรพระเจ้า จงกระโดดลงไปเบื้องล่างเถิด เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์เกี่ยวกับท่าน ให้คอยพยุงท่านไว้มิให้เท้ากระทบหิน” ⁷พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ในพระคัมภีร์ยังมีเขียนไว้ด้วยว่า อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลย” ⁸อีกครั้งหนึ่งปีศาจนำพระองค์ไปบนยอดเขาสูงมาก ชี้ให้พระองค์ทอดพระเนตรอาณาจักรรุ่งเรืองต่าง ๆ ของโลก ⁹แล้วทูลว่า “เราจะให้ทุกสิ่งนี้แก่ท่าน ถ้าท่านกราบนมัสการเรา” ¹⁰พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “เจ้าซาตาน จงไปให้พ้น ยังมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียวเท่านั้น” ¹¹ปีศาจจึงได้ละพระองค์ไป แล้วทูตสวรรค์ก็เข้ามาปรนนิบัติรับใช้พระองค์

มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการทดลองของพระเยซูเจ้าดังนี้

1. คำกรีก peirazein (เปยราเซน) มีความหมายว่า “ทดลอง” หรือ “ทดสอบ” มากกว่าจะแปลว่า “ผจญ, ประจญ, หรือ ล่อลวง” ซึ่งส่อไปในทางชักชวนผู้อื่นให้ทำผิด หากเราแปลคำ peirazein ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 22 ข้อ 1 เป็น “ผจญ” ก็จะได้ความว่าพระเจ้าทรงผจญอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องเผาบูชา ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะชักชวนอับราฮัมให้ทำผิด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงควรเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่เคยเรียกว่า “การผจญ” แล้วมักลงเอยด้วยความพ่ายแพ้และบาปเสียใหม่ !

หากจะส่งนักบินสู่อวกาศ เราจะไม่ทดสอบแล้วทดสอบอีกจนแน่ใจว่านักบินผู้นั้นมีความสามารถเหมาะสมกับภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้ดอกหรือ เช่นเดียวกัน พระเจ้าประทานการ “ทดสอบ” แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร ไม่ใช่เพื่อให้ตกในบาป แต่เพื่อให้ชนะ บริสุทธิ ชำแฉียง และเหมาะสมกับภารกิจที่จะทรงมอบหมายให้มากขึ้น

การทดสอบหรือการทดลองจึงไม่ใช่สิ่งน่ากลัวหรือน่าอับอายที่จะต้องปกปิดกันอีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่เราแต่ละคนจะต้องสอบให้ผ่านและเอาชนะให้จงได้

2. ถิ่นทุรกันดารในเหตุการณ์ครั้งนี้ ตั้งอยู่ระหว่างกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่บนที่ราบสูงตอนกลางของประเทศกับทะเลตายซึ่งอยู่ทางตะวันออกต่ำกว่าระดับน้ำทะเล มีเนื้อที่ประมาณ 1,300 ตารางกิโลเมตร ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้

พระองค์เสด็จไปในดินแดนที่ไร้ผู้คนเพราะทรงประสงค์จะ **“อยู่ตามลำพัง”**

เพื่อพิจารณาหาวิธีการในอันที่จะทำให้ภารกิจที่พระบิดาทรงมอบหมายสำเร็จลุล่วงไป

น่าเสียดายที่หลายครั้งเราดำเนินชีวิตหรือประกอบธุรกิจผิดพลาดเพียงเพราะเราไม่ **“อยู่ตามลำพัง”**

ในชีวิตนี้ มีบางสิ่งที่เราต้องทำเองตามลำพัง และมีบางครั้งที่คำแนะนำไม่ว่าของใครก็ช่วยเราไม่ได้ เราต้องรู้จัก **“หยุดทำ”** และ **“เริ่มคิด”** ด้วยตัวเองตามลำพังบ้าง

อย่าให้เราผิดพลาดเพียงเพราะไม่มีโอกาสอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า !

3. พระวรสาร 3 ฉบับเน้นเหมือนกันว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองทันทีหลังรับพิธีล้างจากยอห์น โดยเฉพาะมาระโกระบุชัดเจนว่า **“ทันทีนั้น พระจิตเจ้าทรงดลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร”** (มก 1:12)

เป็นความจริงว่าเมื่อเราขึ้นสู่จุดสูงสุดหรือผ่านเหตุการณ์สำคัญที่สุดในชีวิตแล้ว จะเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ในทางที่เป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ เหมือนดอกไม้ไฟที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดและสว่างไสวที่สุดแล้วก็จะมอดดับและร่วงตกลงมาสู่พื้นดิน

พระเยซูเจ้าก็เช่นกัน พระองค์พึงจะได้รับเกียรติสูงสุด โดยพระจิตเจ้าผู้เสด็จมาในรูปของนกพิราบทรงรับรองว่าพระองค์เป็น **“บุตรสุดที่รัก”** ของพระบิดา และทันทีที่เป็นพระจิตเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงนำพระองค์สู่การทดลองในถิ่นทุรกันดาร

เราจึงต้องระมัดระวังมากเป็นพิเศษเมื่อประสบความสำเร็จหรือขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิต !

4. การทดลองของพระเยซูเจ้าเป็นการดิ้นรนต่อสู้ภายในจิตวิญญาณของพระองค์เอง ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นภายนอก เหตุผลคือไม่มี **“ยอดเขาสูงมาก”** จนสามารถ **“ทอดพระเนตรอาณาจักรรุ่งเรืองต่าง ๆ ของโลก”** ได้ทั้งหมด (มธ 4:8)

แสดงว่า **“ปีศาจโจมตีจากภายในจิตใจของเรา”** มันสามารถเจาะแนวป้องกันของเราเข้ามาได้ และที่ร้ายกาจสุด ๆ ก็คือมันมี **“ความคิดและความปรารถนาของเราเอง”** เป็นพันธมิตรและเป็นอาวุธของมัน

อาจกล่าวได้ว่า **“สมุนเอกของปีศาจก็คือความคิดและความปรารถนาของตัวเอง”**

5. อย่าคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองเพียงครั้งเดียวในชีวิต ที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิป เป็นเปโตรศิษย์รักนั่นเองที่ล่อลวงพระองค์ให้เลือกหนทางอื่นที่ง่ายกว่าหนทางของไม้กางเขน จนพระองค์ต้องดุด่า **“เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง”** (มธ 16:21-23)

เมื่อใกล้วาระสุดท้าย พระองค์ทรงกล่าวกับบรรดาศิษย์ว่า **“ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่กับเราในการทดลองที่เราได้รับ”** (ลก 22:28)

และที่หนักสุดคือในสวนเกตเสมณี เมื่อพระองค์ทรงภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำถ้อยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด” (ลก 22:42)

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้อง **“เฝ้าระวังตลอดชีวิต”** ไม่ใช่หลงผิดตั้งหน้าตั้งตา บำเพ็ญตบะหรือทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุขั้นที่เรียกว่า **“ปลอดการทดลอง”** เพราะพระเยซูเจ้าเองก็ไม่เคยและไม่พยายามด้วยที่จะบรรลุถึงขั้นนี้

6. ปีศาจรู้ว่าพระเยซูเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจพิเศษ และที่สำคัญพระองค์ก็ทรงทราบด้วยเช่นกัน การทดลองที่เกิดขึ้นจึงเกี่ยวข้องกับฤทธิ์อำนาจหรือพรสวรรค์ของพระองค์เอง

แม้เราไม่มีฤทธิ์อำนาจพอที่จะทำให้ถูกทดลองกระโดดจากที่สูงหรือเปลี่ยนก้อนหินให้เป็นขนมปังเหมือนพระองค์ แต่เราต้องระมัดระวังการใช้พรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษที่เรามี จงอย่าใช้ในทางที่ผิด เช่น ใช้ความสวยงามหลอกลวงผู้อื่น หรือใช้วาทศิลป์เปลี่ยนชาวให้เป็นดำหรือดำให้เป็นขาว เป็นต้น

7. เนื่องจากพระเยซูเจ้าทรงอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ผู้ที่เล่าเรื่องนี้จึงเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากพระองค์เอง เหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตภายในที่พระองค์เองทรงเปิดเผยให้เราทราบ

และเพราะทรงถูกทดลองมาก่อน พระองค์จึงทรงรู้ เข้าใจ และสามารถช่วยเรา ให้ชนะการทดลองต่าง ๆ ได้

ขอย้ำว่ามี “พระองค์แต่เพียงผู้เดียว” ที่สามารถช่วยเหลือเราได้ !!!

ความหมายของการทดลองแต่ละเรื่อง เป็นดังนี้

1. **“จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปังเถิด”** (มธ 4:3)

เนื่องจากถิ่นทุรกันดารอยู่ใกล้ทะเลตายซึ่งเค็มจัด จึงมีหินปูนก้อนเล็ก ๆ สีขาวคล้ายขนมปังเกลื่อนอยู่บนผืนทราย แลดูยั่วยวนน่ากิน

เมื่อปีศาจขอให้พระเยซูเจ้าเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปัง มันกำลังทดลองพระองค์ **2** เด้งเลยทีเดียวน

แต่แรก มันหลอกให้พระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจอย่างเห็นแก่ตัว มนุษย์อย่างเราต้องทำงานหนักกว่าจะได้ขนมปังสักก้อน แต่พระองค์เสกนิดเดียวก็ได้ขนมปังเยอะเยาะ อย่างนี้เอาเปรียบคนอื่นชัด ๆ

แต่ที่สอง นอกจากหลอกให้พระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจอย่างเห็นแก่ตัวแล้ว ยังเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวอีกด้วย นั่นคือไม่ใช่เพื่อดับความหิวของผู้อื่น แต่เพื่อดับความหิวของพระองค์เองหลังจากจำศีลอดอาหารมาเป็นเวลานาน

แต่พระองค์ไม่ทรงหลงกลของปีศาจ

หลายครั้งเราเดินสวนทางกับพระองค์ เราใช้พรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษที่พระเจ้าประทานแก่เราอย่างเห็นแก่ตัว เช่น คนที่มีน้ำเสียงดีก็ตั้งหน้าตั้งตาใช้เสียงร้องเพลงหา

เงินเข้ากระเป๋าย่างเดียว โดยไม่คิดจะใช้เสียงนั้นนำคนอื่นมาหาพระเจ้าหรือให้ความบรรเทาใจแก่ผู้ด้อยโอกาส เป็นต้น

นอกจากจะไม่ใช้ฤทธิ์อำนาจอย่างเห็นแก่ตัวแล้ว พระเยซูเจ้าในฐานะพระเมสสิยาห์ยังทรงคำนึงถึง “วิธีการ” ที่จะนำมนุษย์กลับมาหาพระบิดาเจ้าอีกด้วย

การชักชวนฝูงชนให้ติดตามพระองค์โดยการแจกขนมปังหรือวัตถุสิ่งของย่อมได้ผลอย่างแน่นอน ในอดีตพระเจ้ายกทรงประทานมานนาเป็นอาหารเลี้ยงชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร ยิ่งไปกว่านั้นประกาศกอิสยาห์ยังทำนายว่าพวกเขาจะไม่หิวและกระหายอีก (อสย 49:10) ถ้าพระองค์จะใช้วิธีการเดียวกันบ้าง ย่อมมีเหตุผลรองรับเกินพอ

แต่พระองค์ “ไม่เลือก” วิธีการ “ประชานิยม” ที่ปีศาจเสนอมาด้วยเหตุผลสำคัญ 2 ประการคือ

1.1 เป็นการตีสอนบ่มมนุษย์ให้ติดตามพระองค์ ซึ่งขัดกับวิถีทางของพระองค์ที่ทรงสอนมนุษย์ให้ดำเนินชีวิตด้วยการ “ให้” ไม่ใช่ด้วยการ “รับ”

1.2 เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ การแจกขนมปังแก่ผู้หิวโหยเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเท่านั้น แต่พระองค์ต้องการจะแก้ปัญหาที่ “ต้นเหตุ”

“ทำไมพวกเขาจึงหิว?” อาจเป็นเพราะพวกเขาไม่รู้จักทำมาหากิน ไม่ใส่ใจ หรือไม่ยอมปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสถานที่หรือวิธีทำมาหากิน ฯลฯ ก็จริง แต่เราไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า “ความเห็นแก่ตัว” ของคนที่ครอบครองทรัพยากรและสมบัติมากเกินไปโดยไม่ช่วยเหลือผู้อื่นที่มีน้อยเกินไป ก็เป็นสาเหตุที่สำคัญด้วย

ต้นตอของปัญหาจึงอยู่ที่จิตวิญญาณของมนุษย์ ถ้าจิตใจของมนุษย์ดี มีความรัก รู้จักแบ่งปันกัน ความหิวโหยอดอยากย่อมหมดไป ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตอบปีศาจว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4; ฉธป 8:3)

สำหรับพระองค์แล้ว ลำพังวัตถุสิ่งของไม่อาจทำให้มนุษย์มีชีวิตอย่างแท้จริงได้เลย!

จริงอยู่พระศาสนจักรจำเป็นต้องส่งเสริมและผลักดันทุกวิถีทางเพื่อให้มนุษย์มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่สิ่งสำคัญเหนืออื่นใดก็คือการพัฒนา “จิตวิญญาณ” ของมนุษย์ เหตุว่าเมื่อเขามี “ชีวิตใหม่” แล้ว สภาพความเป็นอยู่ใหม่ที่ดีขึ้นก็จะติดตามมาด้วย

2. “จงกระโดดลงไปเบื้องล่างเถิด” (มธ 4:6)

หากรู้ว่าผู้ใดมีอิทธิฤทธิ์ ไล่ผีได้ ไล่หอยแมลง หรือที่ไหนมีของแปลกประหลาด ซึ่งอันที่จริงควรเรียกว่าผิดปกติมากกว่า เช่น หมูสองหัว ต้นไม้ประหลาด ฯลฯ แน่แน่นอนว่าผู้คนต้องหลั่งไหลไปดูและสักการะเนืองแน่นไปหมด

ทุกครั้งที่เกิดอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ไม่ว่าจะแนวมูหรือแนวมุนก็ตาม เรามักรู้สึกตื่นเต้น เกรงขาม ศรัทธา และส่วนใหญ่มักเชื่อหัวชนฝา

ถ้าพระองค์แสดงอภินิหารด้วยการกระโดดจากยอดพระวิหารลงมาโดยไม่เป็นอันตราย รับรองว่าประชาชนต้องตื่นตื่น ศรัทธา เชื่อ และพร้อมจะติดตาม “ผู้พิเศษ” อย่างพระองค์แน่นอน

การรอดอ้างอภินิหารเป็นวิธีการที่พระคริสต์เทียมนิยมนำกันมาก อย่างเช่น เหวดัสได้ไต่เอาตัวกับประชาชนว่าแค่เอ่ยปากคำเดียว เขาก็สามารถแยกน้ำในแม่น้ำจอร์แดน ออกเป็นสองฝั่งได้ หรือชาวอียิปต์ที่ก่อการกบฏ (กจ 21:38) ก็อ้างว่าพวกเขาสามารถสั่งให้ กำแพงกรุงเยรูซาเล็มพังทลายลงได้เช่นกัน แต่ที่น่าเศร้าก็คือกรณีของซีโมน มากุสที่คุยว่าหาะได้ แต่ดันพลาดตกลงมาตายในที่สุด

แม้ประชาชนจะชื่นชอบ แต่พระเยซูเจ้า “ไม่เลือก” วิธีนี้เด็ดขาดเพราะว่า

2.1 ไม่มีอนาคต หากพระองค์กระโดดจากที่สูงได้ 3-4 ครั้ง ประชาชนก็จะเริ่มชินชาและ “หมดอารมณ์” ที่จะตื่นตื่นอีกแล้ว

แล้วศาสนาเที่ยงแท้จะอิงอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกชั่วครั้งชั่วคราวของมนุษย์ได้อย่างไรกัน ?

2.2 เป็นการไม่วางใจพระเจ้า เพราะการกระโดดจากที่สูงเป็นการจงใจ ปลอมตัวเองให้ตกอยู่ในอันตรายเพื่อ “ทดลอง” พระเจ้าว่าจะมีฤทธิ์อำนาจจริงหรือเปล่า จะรัก และช่วยเหลือเราจริงหรือไม่ ?

พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านเลย” (มธ 4:7; นครบ 6:16)

ผู้ที่เรียกร้องต้องการเห็นอัศจรรย์ก่อนจึงจะยอมเชื่อ ย่อมไม่ใช่ผู้มีความเชื่ออย่างแท้จริง แต่เป็นเพียงคนขี้สงสัยที่ต้องการข้อพิสูจน์เท่านั้น

อย่าลืมนำฤทธิ์อำนาจในการช่วยเหลือของพระเจ้ามิได้มีไว้ให้เรา ทดลองหรือพิสูจน์ แต่มีไว้เพื่อให้เรา “วางใจ” ในพระองค์

3. “ถ้าท่านกราบนมัสการเรา” (มธ 4:9)

เหนือที่สูงที่สามารถมองเห็นอาณาจักรต่าง ๆ ทั่วโลก ปีศาจทูลพระเยซูเจ้า ทำนองนี้ว่า “ประชาชนในอาณาจักรต่าง ๆ ที่เห็นล้วนตกอยู่ในกำมือของข้าพเจ้า เรามาตกลง ประนีประนอมกันดีกว่า ถ้าพระองค์ยอมลดมาตรฐานลงมาสักหน่อย อย่าให้สูงมากนัก เมื่อเห็น ความผิดบกพร่องก็ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสียบ้าง ข้าพเจ้าก็จะมอบประชาชนเหล่านี้ให้ ติดตามพระองค์”

เพลงสดุดีก็กล่าวไว้มิใช่หรือว่า “จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดา ประชาชาติให้เป็นมรดกของท่าน จะให้ท่านมีกรรมสิทธิ์จนถึงสุดปลายแผ่นดิน” (สดด 2:8)

หากพระองค์ยอมก้มกราบปีศาจหรือประนีประนอมกับมันชนิดเดียว พระองค์ก็จะได้ “มนุษย์ทั้งโลก” มาเป็นกรรมสิทธิ์โดยไม่ต้องออกแรงแบกไม้กางเขนให้เหนื่อยยากแต่ประการใด !!

แต่พระองค์ตรัสตอบปีศาจว่า “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียวเท่านั้น” (มธ 4:10; จธบ 6:13)

คำว่า “ผู้เดียวเท่านั้น” แปลว่า “ไม่มีผู้อื่น” ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าต้องเป็นพระเจ้าวันยังค่ำ ถูกก็คือถูก ผิดก็คือผิด จะเลียงเป็นอื่นไปไม่ได้เด็ดขาด

หลักการของพระองค์คือ “ต้องไม่มีการประนีประนอมกับโลก” เราต้องไม่ลดมาตรฐานด้านศีลธรรมของเราไปหาโลก แต่ต้องพยายามยกระดับมาตรฐานของโลกมาสู่มาตรฐานของพระองค์

ทุกวันนี้ เรามีแนวโน้มที่จะมองสิ่งต่าง ๆ เป็น “สีเทา” ไปหมด อะไร ๆ ก็หยวนหรือยอมรับได้ไปก่อนแล้วค่อยแก้ปัญหาคทีหลัง

นับจากนี้ไป เราต้องดำเนินชีวิตให้ชาวบริสุทธ์เจ็ดจำ แล้วลบสีดำในชีวิตออกไปให้หมดจด

ในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูเจ้าทรงตัดสินพระทัยเด็ดขาดว่าจะไม่ติดสินบนมนุษย์ จะไม่ใช้วิธีการตื่นเต้นโลดโผน และจะไม่ประนีประนอมคำสอนของพระองค์กับโลกเพื่อชกแจงโลกให้หันมาติดตามพระองค์

สำหรับพระองค์ **หนทางเดียวที่จะนำเรากลับไปหาพระบิดาได้คือหนทางของ “กางเขน” !!**

หนทางอื่น ไม่ต้องพูดถึง...